

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-4 У.9188/15 (2011)
Дана: 13.08.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Томислава Медведа и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца А.А. из ..., са боравиштем у ..., ..., ради поништаја решења тужене Жалбене комисије судова у Београду, број 112-01-00032/2011-01 од 21.01.2011. године, у извршењу одлуке Уставног суда Уж.5382/2013 од 28.05.2015. године, у правној ствари нераспоређености, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.08.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Жалбене комисије судова у Београду, број 112-01-00032/2011-01 од 21.01.2011. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Пресудом Управног суда, П-4 У.4739/11 од 28.03.2013. године, одбијена је тужба тужиоца изјављена против решења Жалбене комисије судова у Београду, број 112-01-00032/2011-01 од 21.01.2011. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења вршиоца функције председника Основног суда у Косовској Митровици, Су.бр.V-33/2010-74 од 01.10.2010. године, којим је, ставом 1. диспозитива утврђено да је тужилац, државни службеник - сарадник, који је привремено распоређен у Основном суду у Косовској Митровици, нераспоређен почев од 01.10.2010. године, по доношењу и ступању на снагу Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у том суду I Су.бр.9-117/10 од 09.09.2010. године. Ставом 2. диспозитива првостепеног решења одређено је да, док је нераспоређен, тужилац има право на накнаду плате која износи 65% основне

плате за месец који претходи месецу у коме је донесено првостепено решење да је нераспоређен, а ставом 3. диспозитива, да се решење примењује од 01.10.2010. године.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда, Уж.5382/2013 од 28.05.2015. године, тачком 1. диспозитива, усваја се уставна жалба А.А. и утврђује да је пресудом Управног суда, II-4 У.4739/11 од 28.03.2013. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије, а тачком 2. диспозитива, поништава се наведена пресуда и налаже Управном суду да донесе нову одлуку по тужби подносиоца, изјављеној против решења Жалбене комисије судова у Београду, број 112-01-00032/2011-01 од 21.01.2011. године.

Према образложењу одлуке Уставног суда, оспореном пресудом подносиоцу уставне жалбе је повређено право на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије, јер је Управни суд у потпуности прихватио оцену другостепеног органа о испуњености услова за нераспоређивање подносиоца, не дајући за то нове разлоге, иако образложења решења управних органа не садрже чињенице и разлоге који би упућивали на закључак да су испитани сви законом прописани услови за доношење решења о нераспоређивању подносиоца уставне жалбе. Због наведеног, а на основу одредабе члана 89. став 2. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/07, 99/11 и 18/13 – Одлука Уставног суда), Уставни суд је уставну жалбу усвојио, поништио пресуду Управног суда, II-4 У.4739/11 од 28.03.2013. године и одредио том суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Жалбене комисије судова у Београду, број 112-01-00032/2011-01 од 21.01.2011. године.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда, II-4 У.4739/11 од 28.03.2013. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу и списе предмета ове управне ствари, па је нашао:

тужба је основана.

Тужилац тужбом оспорава законитост решења тужене, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, наводећи да образложење оспореног решења не садржи разлоге за одлуку дату у диспозитиву, као и да ни првостепено ни оспорено решење не образлажу на основу чега је утврђено да за тужиоца не постоји радно место, иако је у жалби истакао да у Судској јединици у Ранилугу, у којој је био распоређен, постоје три радна места уписничара са звањем референта, а која су попуњена запосленима који нису радили на пословима судске писарнице, чиме је повређена одредба члана 134. став 1. Закона о државним службеницима, јер руководиоца органа није водио рачуна о томе на којим пословима су запослени радили пре распоређивања. Указује да су у

наведеној судској јединици распоређени запослени који немају положен стручни државни испит, за разлику од тужиоца, као и да се није водило рачуна о оценама рада запослених у последње три године, будући да нека од распоређених запослених лица имају мање од две године укупног радног стажа. Предлаже да Суд тужбу уважи, оспорено решење поништи као незаконито и предмет врати првостепеном органу на поновно одлучивање или да укине првостепено решење Основног суда у Косовској Митровици Су.бр.V-33/2010-74 од 01.10.2010. године, а доносиоца тог решења обавезе да тужиоца распореди на рад у Судској јединици у Ранилугу, на одговарајуће радно место. Такође, предлаже да Суд обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да Суд одбије тужбу.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је нашао да је решењем Високог савета судства, број 119-01-36/7/2009-01 од 26.12.2009. године, тужилац распоређен на рад у Основни суд у Косовској Митровици, јединица Ранилуг, на радно место сарадника, почев од 01.01.2010. године, уз назнаку да је распоређен привремено до доношења Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Косовској Митровици, а да према новом Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у том суду I Су.бр.9-117/10 од 09.09.2010. године, којим је систематизовано 100 радних места, не постоји радно место на које би могао бити распоређен. Са ових разлога, тужени орган је нашао да је првостепено решење, којим је утврђено да је тужилац нераспореден, правилно и на закону засновано, па је његову жалбу одбио као неосновану, на основу члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку.

Међутим, по оцени Управног суда, оспореним решењем је повређен закон на штету тужиоца. Ово с тога, што тужени орган оспореним решењем само цитира одредбе Закона о државним службеницима којима је прописан поступак у случају смањења броја извршилаца и наводи да новим Правилником није предвиђено радно место сарадника, при чему не цени испуњеност законских претпоставки за доношење решења о утврђивању статуса нераспоредености тужиоца. Законске претпоставке за доношење решења о утврђивању статуса нераспореденог државног службеника, у случају укидања државног органа уз преузимање његовог делокруга, испитују се по следећем редоследу: прво, да ли је новим Правилником предвиђено одговарајуће радно место на које преузети државни службеник може бити распоређен, при чему је руководилац органа дужан да води рачуна о томе на којим пословима је он радио пре распоређивања; друго, да ако новим Правилником такво радно место буде укинато или број извршилаца буде смањен, руководилац је у обавези да прекобројном државном службенику понуди друго одговарајуће радно место, водећи рачуна о томе да предност имају они државни службеници са бољим оценама у последње три године; треће, да ако друго одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може, уз своју сагласност, бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми и четврто, да ако ни такво радно место не постоји, прекобројни државни службеник постаје нераспореден. Како оспорено решење не садржи образложење из кога би се видело да су управни органи водили рачуна о испуњености наведених законских претпоставки за доношење решења којим је

тужиоцу утврђен статус нераспоређеног државног службеника, по оцени Управног суда, њиме тужени орган није дао разлоге за своју одлуку, чиме је учинио битну повреду правила поступка прописана одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), којом је прописано да свако решење мора, између осталог, да садржи утврђено чињенично стање и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Управни суд је нашао, такође, да је оспорено решење донето и повредом правила поступка из члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, који између осталог прописује да се у образложењу другостепеног решења морају оценити сви наводи жалбе, с обзиром да је тужени орган у образложењу оспореног решења само цитирао садржину одредби Закона о државним службеницима, оцењујући да су неосновани наводи жалбе којима се указује на погрешну примену тог Закона, док уопште није ценио наводе жалбе којима је тужилац указивао да у Судској јединици у Ранилугу постоји одговарајуће радно место на које је могао бити распоређен, да му није понуђено друго одговарајуће радно место, као и да нису вредновани резултати рада као критеријум за доношење одлуке о распоређивању.

Суд није одлучивао у спору пуне јурисдикције, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, по захтеву тужиоца да се пониште и оспорено и првостепено решење, налазећи да природа ствари и утврђено чињенично стање не пружају поуздан основ за такво одлучивање Суда.

Одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима, прописано је да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, а у ставу 3. истог члана, прописано је да је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу.

Полазећи од изнетих норми, а имајући у виду захтев тужиоца да се у овој ствари одржи усмена јавна расправа, Суд је нашао да њено одржавање није обавезно, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, као и да је законитост оспореног решења Суд могао да цени на основу стања списка предмета, при чему је имао у виду да би се одржавањем усмене јавне расправе одуговлачио судски поступак и да би то изискивало трошкове тужиоца, а да је одредбом члана 10. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује према одредби члана 74. Закона о управним споровима, између осталог, прописано да је суд дужан да поступак спроведе без одуговлачења, у складу са претходно одређеним временским оквиром за предузимање парничних радњи и са што мање трошкова.

Са изнетих разлога, Суд је тужбу уважио и поништио оспорено решење одлучујући као у ставу I диспозитива, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, а у извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново, на закону засновано решење о тужиочевој жалби, придржавајући се

примедби Суда у погледу поступка, изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. истог Закона.

Суд је одлуку о трошковима донео на основу члана 67. Закона о управним споровима и члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, па је, с обзиром да тужилац није определио трошкове управног спора, његов захтев одбио, одлучујући као у ставу II диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 13.08.2015. године, II-4 У.9188/15 (2011)

Записничар
Бисерка Савић, с.р.

Председник већа-судија
Драган Јовановић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР